

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Ing. D. M.**, zastoupený Mgr. Alešem Charvátém, advokátem se sídlem Kozí 4, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna**, se sídlem Dominikánské náměstí 1, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j. MMB/0263897/2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 135/2018 – 72,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2018, č. j. MMB/0263897/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části města Brna, Brno – Řečkovice a Mokrá Hora (dále jen „prvostupňový správní orgán“ či „stavební úřad“) ze dne 2. 5. 2018, č. j. MCBRMH/003943/18/2000/REMI (dále jen „prvostupňové správní rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „stavební zákon“), jehož se měl úmyslně dopustit tím, že v období od 4. 5. 2017 do 4. 6. 2017 v rozporu s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 21. 3. 2016, č. j. MCBRMH/001719/16/2100/SVDE (dále jen „stavební povolení“), provedl změny stavby na adrese G. X v B. na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř. vybudováním zdiva 3. a 4. NP, věnce nad 3. NP a nad 4. NP, stropní konstrukce nad 3. NP s vynecháním otvorů pro budoucí výplně otvorů, osazením ocelových konzol v úrovni 3. NP a 4. NP do obvodového zdiva ve dvorní části objektu, vybudováním krovu na 4. NP, včetně latování a

izolace, osazením střešních oken a téměř kompletního pokrytí střešní krytinou. Dále byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník měl z nedbalosti dopustit tím, že v období od 15. 5. 2017 do 31. 5. 2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl výzvy stavebního úřadu ze dne 4. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003350/17/2100/SVDE, k bezodkladnému zastavení prací na objektu G. X v B.; současně byl uznán vinným také ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona, kterého se jako stavebník dopustil z nedbalosti tím, že v období od 1. 6. 2017 do 5. 6. 2017 v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechl rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 19. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003753/17/2100/SVDE, kterým mu bylo nařízeno zastavení prací na předmětné stavbě. Za tyto přestupky mu prvostupňový správní orgán uložil podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona pokutu ve výši 200 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) žalobou, jíž se domáhal jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítal, že stavební práce realizované v části, která nebyla povolena stavebním povolením, byly prováděny jinou osobou; on sám jako stavebník realizoval pouze povolenou část stavebního záměru, protože se nedopustil porušení stavební kázně. Ve správním řízení přitom nebylo prokázáno, že právě on se dopustil jednání, které je mu kladeno za vinu. Zjištění skutkového stavu je dle něj založeno pouze na dedukcích a úvahách žalovaného o účelovosti jeho tvrzení. Není přitom dle § 55 odst. 4 správního řádu povinen označovat osobu, která nepovolené stavební práce provádí, a to z důvodu možnosti postihu osoby jemu blízké. Uloženou pokutu považoval za nedůvodnou a nepřiměřenou; stavební úřad se při jejím stanovení nezabýval jeho osobními a majetkovými poměry, dále byla nadhodnocena společenská nebezpečnost přestupků i jejich následků. Okolnostmi podstatnými pro stanovení výše pokuty nemohou být výška stavby, její kubatura, zastínění či blokování exhalací, neboť žádné negativní dopady tohoto druhu nebyly prokázány. Žalobce také tvrdil, že napadené rozhodnutí žalovaného je v rozporu s vlastní rozhodovací praxí stavebního úřadu, a tedy s jeho legitimním očekáváním, neboť v praxi stavebního úřadu ani žalovaného není znám žádný případ, kdy by nepodnikající fyzické osobě byla za obdobné přestupky uložena tak vysoká pokuta.

Rozsudek krajského soudu

[3] Krajský soud podanou žalobu rozsudkem ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 135/2018 – 72 (dále jen „napadený rozsudek“), zamítl. Nejprve se zabýval vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti, přičemž naznal, že z výroků správních rozhodnutí je zřejmé, jak bylo ve věci rozhodnuto, žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádal se všemi námitkami a své závěry ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu dostatečně podrobně odůvodnil. Soudu byly jasně patrné nosné důvody, na nichž rozhodnutí stojí, a formulované žalobní body pak dokládají, že jim jasně porozuměl i žalobce; skutkový stav jednoznačně vyplývá ze správního spisu, byť žalobce nesouhlasí se závěry, které z něj správní orgány vyvodily. K tvrzené nepřezkoumatelnosti z důvodu nedostatečného odůvodnění uložené pokuty krajský soud konstatoval, že stavební úřad uloženu výši důkladně ozřejmil a vzal v úvahu jak polehčující, tak přitěžující okolnosti (odkázal na str. 11 až 14 prvostupňového správního rozhodnutí).

[4] Námitku, že žalobci nebylo v souladu se zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací prokázáno, že právě on realizoval stavební práce v rozporu se stavebním povolením (protože dle jeho tvrzení tak činila jiná jemu blízká osoba), označil krajský soud za účelovou. Zdůraznil, že žalobce neuvedl žádné konkrétní jiné osoby (údajně další stavebníky) a tito neplynou ani ze správního spisu. Žalobce jako jediný zřejmý stavebník byl povinen dbát na řádné

pokračování

provádění stavby; tuto povinnost přitom nelze považovat za splněnou, pokud umožnil, resp. nezabránil jiné (tvrzené) osobě provádět na stavbě stavební práce v rozporu se stavebním povolením. Za takových okolností nelze dle soudu na jeho jednání nahlížet jinak, než že provedl změnu stavby v rozporu se stavebním povolením ve smyslu § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona. Ustanovení § 55 odst. 4 správního řádu přitom lze aplikovat toliko ve vztahu k odeprání svědecké výpovědi; i kdyby tedy snad stavbu v rozporu se stavebním povolením uskutečňoval někdo jiný, je to právě žalobce jako stavebník, kdo je za to odpovědný. Krajský soud dále argumentoval tím, že stavební práce údajně prováděné v souladu se stavebním povolením a ty zjevně realizované v rozporu s ním nejsou slučitelné; není možné, aby žalobce prováděl vestavbu bytu do podkroví (3. NP) v situaci, kdy jiná osoba postaví plnohodnotné 3. NP a na něj navazující 4. NP, včetně střešní konstrukce se střešními okny a stavebních příprav pro balkonové konstrukce. V hodnocení a závěrech žalovaného a stavebního úřadu tak podle krajského soudu nelze spatřovat nelogické a z okolností případu nevyplývající dedukce ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 5 Azs 125/2004 - 54. Tvrzení žalobce o jeho neangažovanosti na stavebních pracích na daném objektu soud neuvěřil také s ohledem na skutečnost, že žalobce následně podal ke stavebnímu úřadu žádost o vydání dodatečného stavebního povolení na předmětnou „rozestavěnou“ stavbu. Pokud je zřejmé, že žalobcem tvrzená část stavební činnosti realizovaná v souladu se stavebním povolením nemohla být provedena současně se zbývajícimi pracemi, pak dle soudu nebylo možno dospět k závěru, že jako stavebník naplnil povinnosti podle § 152 stavebního zákona. Provádění šetření a dokazování toho, kdo vystavěl 3. a 4. NP domu, by podle jeho názoru bylo zcela proti smyslu stavebního zákona; nepřisvědčil proto žalobci v tom, že žalovaný porušil zásadu materiální pravdy ani zásadu vyšetřovací.

[5] Soud dále uvedl, že podle § 178 odst. 3 stavebního zákona lze za spáchání přestupku podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona uložit pokutu do 500 000 Kč, přičemž stavební úřad za spáchání celkem tří výše označených přestupků zvolil pokutu ve výši 200 000 Kč. Dle prvostupňového správního rozhodnutí stavební úřad při stanovení výše pokuty přihlížel zejména ke způsobu spáchání a následkům, k okolnostem, za nichž byly přestupky spáchány, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. Přitěžující okolnosti přitom spatřoval zejména v naplnění dvou skutkových podstat (jedné dokonce opakovaně), v citelném zásahu do práv sousedů či v pohnutce spočívající v získání majetkového prospěchu. Tvrzení, že se správní orgány nezabývaly osobními a majetkovými poměry žalobce, nedal soud za pravdu. K majetkovým poměrům žalobce se stavební úřad v odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí explicitně vyjádřil, když uvedl, že stanovenou výši pokuty neshledal likvidační či nepřiměřenou; vzhledem k hodnotě původní části objektu G. X lze hodnotit finanční zázemí žalobce jako nadprůměrné. Ten proti tomuto závěru v odvolání ničeho nenamítal a zcela obecně tak učinil až v žalobě, aniž by přitom konkrétně uvedl jakoukoliv skutečnost, která by názor stavebního úřadu zpochybňovala; pouhá okolnost, že má čerpat na stavbu hypotéku, závěr o jeho nadprůměrném finančním zázemí nijak nezpochybňuje. K námitce (uplatněné poprvé až v žalobě), že stavební úřad za okolnosti významné pro stanovení výše pokuty považoval parametry stavby (především její výšku, kubaturu, zastínění a blokování exhalací), soud konstatoval, že je správní orgán uvedl toliko v rámci popisu změn stavby prováděných žalobcem, aniž by však měly na rozhodování o výši pokuty jakýkoli vliv. Odůvodnění uložené pokuty proto krajský soud shledal dostatečným a nevybočujícím z mezí zákona.

[6] Krajský soud dále konstatoval, že žalobce ponechal námitku týkající se tvrzeného rozporu napadeného rozhodnutí (především výše uložené pokuty) s dosavadní rozhodovací praxí žalovaného ve zcela obecné rovině. Za situace, kdy nespecifikoval, z čeho své závěry o ustálené rozhodovací praxi žalovaného dovozuje, a ten současně s ohledem na výjimečnost postupu

žalobce uvedl, že rozhodnutí v obdobné věci vydáno nebylo, nemohl soud jeho argumentaci přisvědčit.

II. Kasační stížnost žalobce

[7] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které navrhl napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení. Je přesvědčen, že není povinen označit osobu skutečného stavebníka porušujícího stavební kázeň, obzvláště v situaci, jedná-li se o osobu mu blízkou; je proto na správním orgánu, aby skutečného stavebníka dopouštějícího se přestupku sám zjistil a jeho vinu prokázal. Považuje za nepřípustné svévolné sloučení osoby stavebníka řádně realizujícího stavební práce v souladu se stavebním povolením a jiné osoby porušující stavební kázeň, a to bez jakéhokoliv důkazu prokazujícího takový závěr. Považoval-li krajský soud jeho tvrzení za účelové, nemohl vycházet z nepodložených domněnek. Stěžovatel zcela konzistentně argumentuje, že on není stavebníkem, který porušil stavební kázeň; žalovaný a následně krajský soud přitom toliko konstatují, že stavebníkem je pouze on, aniž by však bylo zřejmé, jak k takovému závěru dospěli. Domněnka krajského soudu, že povolené i nepovolené stavební práce v 3. NP jsou v kolizi, je mylná a nevychází z provedeného dokazování ani správního spisu. Stavba je logicky dělena na jednotky a jednotlivá podlaží, přičemž stavebníka jedné části stavby nelze mít automaticky za stavebníka druhé části (např. jiných jednotek) stavby; ad absurdum by totiž stavebník každé jednotky u těžce stavby odpovídal také za stavební práce a jednání jiného stavebníka odlišné bytové jednotky, což je v případě staveb bytových domů nepřípustné. Dle stěžovatele tedy není prokázáno ani jinak zdůvodněno, na základě jakých skutkových okolností či z jakých právních důvodů stavebník odpovídá za část stavby, na níž nerealizuje stavební práce. Zdůrazňuje přitom, že stavebník nepovolené části stavby nebyl nikdy znám, správní orgány nevedly žádné šetření ani dokazování směřující k jeho určení a jednaly vždy jen se stěžovatelem. Nepodloženost skutkových zjištění ve spise správního orgánu je natolik zásadní a zřetelná, že krajský soud měl napadené rozhodnutí bez ohledu na žalobní námítky zrušit.

[8] Stěžovatel dále poukazuje, že dle krajského soudu je on tou osobou, která má uvést výše pokut udělených správním orgánem za obdobné jednání jiným osobám. Soud však zcela opomenul, že se o toto snažil formou žádostí o informace (krajský soud o této věci rozhodoval rozsudkem ze dne 15. 5. 2019, č. j. 62 A 297/2017 – 98). Stěžovatel přitom podal celou řadu žádostí o informace, přičemž ani jedna nebyla vyřízena tak, aby mohl předložit referenční vzorek pokut ukládaných v obdobných případech; správní orgán se vyhovění jeho žádostem všemožně bránil a vždy rozhodl, že dané informace neposkytne, anebo vyměřil nepřiměřený poplatek. Za tohoto stavu mu tedy nelze přičítat k tíži, že obvyklou výši pokut neuvedl. Domnívá se, že výše přiměřené pokuty ukládané nepodnikající fyzické osobě za přestupky v oblasti porušení stavební kázně lze úspěšně dohledat v jiných rozhodnutích, ke kterým měl krajský soud přihlédnout z moci úřední, což neučinil; odkázal přitom na věci Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 24/2004, sp. zn. 7 As 71/2010, sp. zn. 1 As 115/2012 či sp. zn. 8 As 13/2018. Krajský soud také nevyužil možnosti ověřit majetkové poměry stěžovatele z úřední databáze, z níž by byla zřejmá existence probíhajícího exekučního řízení na jeho majetek. Správní orgány ani krajský soud se s výší pokuty řádně nevypořádaly a zcela ignorovaly závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v usnesení ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133. Soud se toliko ztotožnil se stručným a obecným odůvodněním správního orgánu založeným na vlastnictví předmětné nemovitosti, avšak nezohlednil probíhající exekuci, nepožádal o žádné doklady týkající se jeho majetkových poměrů a pouze se opřel o domnělou cenu předmětné nemovitosti a stavebních prací, aniž měl najisto postaveno, kdo stavební práce platí. Vlastnictví nemovitosti přitom ještě nezaručuje, že výše pokuty nemůže být pro něj likvidační či zasáhnout do jeho

pokračování

majetkové sféry nad míru obvyklou; z logiky věci by vymožení pokuty prodejem předmětné nemovitosti nutně zapříčinilo nepřiměřený zásah do jeho majetkových poměrů.

[9] Porušena dle názoru stěžovatele byla zásada správního uvážení; stavební úřad totiž neuplatnil svou pravomoc pouze k těm účelům a rozsahu, k nimž mu byla zákonem svěřena, ale i tendenčně dovozoval, kdo je pachatelem přestupkového jednání, aby tak zakryl nedostatek provedeného dokazování. Dále byla porušena zásada předvídatelnosti, neboť správní orgán postupoval odlišně (oproti jiným případům) ohledně výše uložené pokuty. Nedodržena byla též zásada materiální pravdy, když správní orgán zcela opomenul provést zjištění pachatele a spokojil se pouze se svým deduktivním uvážením. Obecně pak konstatoval, že zásadami, jejichž porušení v předmětné věci nelze vyloučit, jsou také „*in dubio pro reo*“ a „*ne bis in idem*“.

[10] Napadený rozsudek je dle něj nadto nepřezkoumatelný, neboť argumentace soudu, že stavbu nemohli provádět dva či více stavebníků současně, není podložena žádným důkazem (stavebním deníkem či stavebně technologickými návaznostmi); ze stavební praxe přitom může docházet k realizaci stavby vícero subjekty, obzvláště pokud se jedná o objekt o více samostatných jednotkách. Stručné zdůvodnění, že tomu tak logicky nemůže být, neobstojí, neboť se přiči stavebně technické praxi a stavebně technickým možnostem.

[11] Žalovaný k podané kasační stížnosti uvedl, že krajský soud dle jeho názoru přesvědčivě a vyčerpávajícím způsobem vyhodnotil všechny žalobní námitky, přičemž stěžovatel neuvádí žádné nové skutečnosti či okolnosti, které by vyvracely vyslovené závěry správního soudu. Navrhuje proto kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením, zda byly splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, vůči němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem dle § 105 odst. 2 s. ř. s. a jsou splněny i obsahové náležitosti stížnosti dle § 106 s. ř. s.

[13] Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů. Stěžovatel uplatnil kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud v první řadě zkoumal, zda je napadený rozsudek přezkoumatelný, neboť jen u rozhodnutí přezkoumatelného lze zpravidla vážit další kasační námitky. Pokud jde o obsah samotného pojmu nepřezkoumatelnost, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce; srov. např. rozsudky NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 - 64, či ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245. Stěžovatel tvrdí, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť závěr krajského soudu, že předmětnou stavbu reálně nemohli provádět dva stavebníci současně (on přitom výhradně v souladu se stavebním povolením), není podložen žádným důkazním prostředkem. Kasační soud se s touto námitkou neztotožňuje. Ve správním spise je založeno stěžovateli udělené stavební povolení obsahující popis povolených stavebních úprav a stanovených podmínek pro provedení stavby; stejně tak spis obsahuje podrobnou a precizní dokumentaci o realizaci (nedovolených) stavebních prací [srov. fotodokumentaci z kontrolní prohlídky ze dne 4. 5. 2017; výzvu stavebního úřadu k bezodkladnému zastavení prací ze dne

4. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003350/17/2100/SVDE; fotodokumentaci z kontrolní prohlídky ze dne 16. 5. 2017; protokoly z kontrolních prohlídek stavby ze dne 18. 5. 2017, 19. 5. 2017, 23. 5. 2017, 26. 5. 2017, 30. 5. 2017, 6. 6. 2017 a 13. 6. 2017 (vždy včetně odpovídající kvalitní fotodokumentace); rozhodnutí stavebního úřadu nařizující zastavení prací na stavbě ze dne 18. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003753/17/2100/SVDE; oznámení o zahájení přestupkového řízení ze dne 23. 5. 2017, č. j. MCBRMH/003860/17/2100/SVDE]. Na základě těchto podkladů si krajský soud bezpochyby mohl učinit relevantní logický úsudek, zdali bylo reálně možné, aby i přes objektivně zcela zjevnou a řádně prokázanou realizaci „nepovolené části stavby“ paralelně samostatně probíhaly i stavební práce odpovídající povolení, jak tvrdil stěžovatel. Nutno přitom podotknout, že se dle kasačního soudu nejedná o natolik komplikované posouzení, které by si nemohl učinit krajský soud sám; nebyla proto nezbytná odborná kompetence soudního znalce. Nesouhlas stěžovatele se závěry krajského soudu a polemika s důvody, o něž je opřel, přitom není důvodem nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nadto je třeba poukázat, že se ze strany krajského soudu jednalo pouze o podpůrný argument; v předcházejících partiích napadeného rozsudku totiž naznal, že (i kdyby přistoupil na tvrzení stěžovatele, že stavbu v rozporu se stavebním povolením fakticky realizoval někdo jiný), byl by s ohledem na další okolnosti věci za nezabránění této činnosti odpovědný. Rozsudek je tedy přezkoumatelný.

[16] Podle § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona je stavebníkem osoba, která pro sebe žádá vydání stavebního povolení nebo ohlašuje provedení stavby, terénní úpravy nebo zařízení, jakož i její právní nástupce, a dále osoba, která stavbu, terénní úpravu nebo zařízení provádí, pokud nejde o stavebního podnikatele realizujícího stavbu v rámci své podnikatelské činnosti; stavebníkem se rozumí též investor a objednatel stavby.

[17] Podle § 152 odst. 1 věta první před středníkem stavebního zákona je stavebník povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby.

[18] Podle § 178 odst. 2 písm. g) stavebního zákona se fyzická osoba jako stavebník dopustí přestupku tím, že provede stavbu nebo její změnu v rozporu se stavebním povolením nebo veřejnoprávní smlouvou, oznámeným certifikátem autorizovaného inspektora, opakovaným stavebním povolením anebo s dodatečným povolením stavby.

[19] Podle § 178 odst. 2 písm. j) stavebního zákona se fyzická osoba jako stavebník dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 134 odst. 4 stavebního zákona neuposlechne výzvu nebo rozhodnutí k zastavení prací na stavbě.

[20] Nejvyšší správní soud předesílá, že se zcela ztotožňuje s posouzením krajského soudu ohledně odpovědnosti stěžovatele za porušení stavební kázně spočívající v realizaci předmětné stavby v rozporu se stavebním povolením. Předně přitom poukazuje na relevantní souvislosti věci. Stěžovatel je vlastník dané nemovitosti. Nejprve v řízení o umístění stavby požádal o povolení stavebního záměru spočívajícího v nadstavbě daného objektu zbudováním 3. NP a nad ním využitého podkroví, přičemž v budově by po předmětných úpravách bylo vymezeno celkem 11 bytů; tento záměr byl zamítnut rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 22. 10. 2014, č. j. MCBRMH/008051/14/2100/SVDE, které bylo poté potvrzeno rozhodnutím žalovaného ze dne 12. 1. 2015, č. j. MMB/0482785/2014, neboť nebyl v souladu s požadavky § 90 písm. a) stavebního zákona. Stěžovateli bylo následně po roce vydáno stavební povolení, jímž byly na předmětné nemovitosti povoleny stavební úpravy (pouze) za účelem vestavby bytu do existujícího (doposud nevyužitého) podkroví a změny v užívání stavby (půdorys objektu, výška stavby i střešní konstrukce měly být ponechány ve stávajícím stavu). Po provedení povolených úprav měl objekt obsahovat i nadále v 1. NP kanceláře, ve 2. NP dvě bytové jednotky

pokračování

a v podkroví měl být zbudován jeden byt (bylo přitom stanoveno, že objekt má i po změně stavby mít parametry rodinného domu, tudíž v něm mohou být vymezeny nejvýše tři samostatné bytové jednotky). V rámci proběhnuvších stavebních prací však na stavbě došlo mimo jiné k vybudování zdiva celého 3. a 4. NP, věnce nad 3. NP i 4. NP, stropní konstrukce nad 3. NP, s vynecháním otvorů ve zdivu pro budoucí výplně otvorů, vybudování krovu na 4. NP, včetně lat'ování a izolace, osazení střešních oken a téměř kompletního pokrytí střešní krytinou. Stavební řešení přitom odpovídalo vymezení 11 bytových jednotek (zjevně se tedy jednalo o stavební práce provádějící původní nepovolený stavební záměr stěžovatele). Poté, co se tato nepovolená stavební činnost na dané nemovitosti (dle tvrzení stěžovatele realizovaná od něj odlišnou osobou) uskutečnila, byl to opět zase sám stěžovatel, kdo požádal o dodatečné povolení stavby v rozsahu všech nepovolených stavebních úprav (srov. rozsudek téhož krajského soudu ze dne 6. 2. 2020, č. j. 62 A 161/2018 – 97, kasační stížnost proti němu podanou NSS zamítl rozsudkem ze dne 18. 8. 2020, č. j. 1 As 93/2020 – 29, aprobující rozhodnutí žalovaného, jímž nebyla dodatečně povolena předmětná stavba). Stěžovatel přitom ve správním řízení odmítl stavebnímu úřadu sdělit, která tvrzená třetí osoba současně s ním jakožto stavebníkem provádějícím údajně toliko stavební práce dle vydaného stavebního povolení (na nemovitosti v jeho vlastnictví) realizovala nepovolenou stavební činnost. Ta nadto spočívala v tom, že v prostoru nad 2. NP (kde měl být v dosavadním nevyužitém podkroví zbudován pouze jeden byt) bylo vystavěno obvodové zdivo celého 3. NP, včetně věnce a stropní konstrukce, a nad ním ještě další 4. NP. Za shora popsané skutkové situace nelze dle Nejvyššího správního soudu než přisvědčit žalovanému i krajskému soudu v tom, že tvrzení stěžovatele a jím zvolená „obhajoba“ se jeví naprosto nelogická a účelová; soud proto nepovažuje za nezbytné se zevrubně zabývat dílčími argumenty této námitky.

[21] Stěžovatel (který jako jediný požádal o stavební povolení a sám připouští, že na dané nemovitosti realizoval stavební práce) byl jakožto stavebník dle § 152 odst. 1 věta první před středníkem stavebního zákona povinen dbát na její řádné provádění. Nejvyšší správní soud dává za pravdu krajskému soudu v tom, že tuto povinnost nelze považovat za splněnou, pokud se alespoň nepokusil jiné (jím tvrzené) osobě zabránit provádět na „jeho“ stavbě současně s ním stavební práce v rozporu se stavebním povolením. Netvrdí přitom ani, že by v průběhu realizace „své části prací“ jakkoli zasáhl proti vznikajícímu zjevně protiprávnímu stavu, resp. údajně jemu známé osobě - např. jí adresovanou výzvou k zastavení prací či podnětem na stavební úřad. Rozhodně přitom nelze akceptovat nastíněnou tezi, že si při řádném budování podkrovního bytu nad 2. NP nevšimnul toho, že okolo něj „vyrostly“ obvodové zdi 3. a 4. NP.

[22] Pokud by se mělo uvažovat o případné jiné verzi naplnění objektivní stránky skutkových podstat přestupků, které jsou stěžovateli kladeny za vinu, muselo by z okolností provádění stavby být patrné, že by stavební práce na předmětné nemovitosti spolu s ním realizoval ještě jiný stavebník – ovšem ve smyslu § 2 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, který by nerespektováním stavebního povolení porušil svou vlastní povinnost. Stavebníkem je přitom nejen ten, kdo pro sebe žádal vydání stavebního povolení, ale též osoba, která stavbu provádí; v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, č. j. 6 As 196/2015 – 33, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*kdokoliv, kdo stavbu pro sebe buduje, se stává ze zákona stavebníkem na základě třetí, resp. čtvrté části definice, a tudíž jsou pro něj závazné nejen požadavky, jež na stavebníka klade stavební zákon, nýbrž i podmínky (nikoliv nutně pro něj) vydaného stavebního povolení, příp. jiného aktu zakládajícího veřejné subjektivní právo stavby na daném místě*“. Nic takového však z důkladných zjištění stavebního úřadu neplyne, ba dokonce je to podle toho, co v řízení vyšlo najevo, krajně nepravděpodobné. Okolnosti, jež se týkají procesu získání stavebního povolení, povaha stavby a faktická role, kterou při jejím provádění hrál stěžovatel, prakticky vylučují skutkovou verzi tvrzenou stěžovatelem. Ten sám připouští, že stavbu zčásti (údajně v mezích stavebního povolení na dostavbu podkrovního bytu v 3. NP) prováděl. Její povaha je dle přesvědčivé dokumentace stavebního úřadu taková, že nemohla být prováděna

zároveň zčásti v souladu se stavebním povolením a zčásti zcela nad jeho rámec – charakter dostavby 3. a 4. NP, zjevně vybočujících z povoleného rozsahu dostavby, jež se měla odehrávat právě v prostoru 3. NP, to zkrátka vylučuje, jak již bylo shora zmíněno. Avšak ani kdyby byla stěžovatelova skutková verze připuštěna jako rozumně možná, nestačilo by to. Ona hypotetická další osoba by musela stavební práce realizovat výhradně pro sebe (nikoliv pro stěžovatele), aby vůbec mohla být považována za stavebníka. Je přitom velmi nepravděpodobné, že by někdo na stěžovatelově nemovitosti sám pro sebe budoval nadstavbu 3. a 4. NP (nutno podotknout technicky naprosto nekompatibilním způsobem) toho času rekonstruované budovy. Za této situace proto bylo dle soudu v projednávané věci skutečně na místě (s přihlédnutím k tomu, že byl realizován záměr, o jehož povolení neúspěšně žádal sám stěžovatel) jej důvodně považovat za jediného stavebníka.

[23] K jeho námitce, že není povinen označit osobu skutečného stavebníka, neboť se jednalo o osobu blízkou, Nejvyšší správní soud konstatuje, že § 55 odst. 4 správního řádu se vztahuje toliko k odepření (jinak povinné) svědecké výpovědi. Stěžovatel však v řízení nevystupoval jako svědek, nýbrž jako obviněný z přestupku; jistěže neměl povinnost sdělit správním orgánům vůbec nic, stejně jako měl právo tvrdit cokoli, včetně nepravd (samozřejmě v mezích daných zákazem křivého obvinění apod.). Pokud předestřel svou skutkovou verzi s údajným pachatelem přestupku v podobě dalšího stavebníka, jehož totožnost nechtěl konkretizovat, jistě tak mohl učinit. Podstatné však je, zda se jednalo o takovou alternativní verzi reality, jež jako nikoli zcela nepravděpodobná s ohledem na dostupná fakta mohla vzbudit důvodnou pochybnost o tom, jak se rozhodné skutečnosti staly. A za takovou stěžovatelovu verzi považovat nelze. Skutkový stav zjištěný a řádně zaznamenaný ve správním spise stavebním úřadem je s ohledem na okolnosti případu naprosto dostačující. Stěžovatelem tvrzené sloučení osoby stavebníka řádně realizujícího stavební práce v souladu se stavebním povolením (stěžovatele) a jiné údajné (nekonkretizované) osoby porušující stavební kázeň je dle Nejvyššího správního soudu s ohledem na shora popsané okolnosti odpovídajícím úsudkem. Přisvědčit pak lze i závěru krajského soudu, že povolené a provedené nedovolené stavební práce v 3. NP jsou ve vzájemné logické kolizi (srov. podklady vypočtené v odst. [15] tohoto rozhodnutí); byť soud nutně nevylučuje, že by je bylo možné z hlediska čistě stavebně-technického souběžně realizovat („uvnitř“ nového 3. NP postavit podkrovní byt), jejich paralelní provedení je zhoła nesmyslné a prakticky nevyužitelné. Jak bylo již akcentováno, provádět vestavbu jednoho bytu do podkroví ve 3. NP a zároveň zbudovat obvodové zdivo plnohodnotného 3. NP (včetně překladu a stropu) je zjevný nonsens. Nepřípadná je také argumentace stěžovatele poukazem na stavební práce na bytových domech; v řešené věci se jednalo o rekonstrukci rodinného domu a navíc žadatelem o povolení stavebních úprav byla jediná osoba, nikoliv řada různých formálně vystupujících stavebníků budujících v jedné nemovitosti vícero svých vlastních bytových jednotek (navíc ani tyto jednotky, jsou-li stavebně technicky součástí jednoho domu, nelze zpravidla budovat izolovaně jednu vedle druhé, již jen z důvodů statiky, napojení sítí aj.; relativně samostatně lze provádět jen úpravy jednotek již postavených)

[24] Podle § 2 odst. 4 správního řádu správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

[25] Stěžovatel dále nesouhlasí s názorem krajského soudu, že pokud namítá rozpornou rozhodovací praxi správního orgánu ohledně výše ukládané pokuty, měl on sám uvést příklady pokut udělených za obdobné jednání jiným osobám; poukazuje na to, že se právě o toto snažil formou žádostí o informace, jimž ovšem nebylo vyhověno. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel v žalobě toliko zcela obecně namítal, že napadené rozhodnutí „je v rozporu s rozhodovací praxí, zejména pokud se týká výše uložené pokuty. V rozhodovací praxi stavebního úřadu

pokračování

ani OÚSR MMB není znám jediný případ, kdy by fyzické osobě, nepodnikateli, byla za obdobné přestupky uložena tak vysoká pokuta“. Ve výčtu důkazů sice uvedl položky dotaz na OÚSR MMB / Úřad městské části města Brna, Brno - Rečkovice a Mokrá Hora, za jaké přestupky a v jaké výši byly v období posledních pěti let uloženy pokuty fyzickým osobám – nepodnikatelům, avšak tyto dokumenty neuvedl do seznamu příloh žaloby, nepřiložil je k žádnému ze svých podání učiněných vůči krajskému soudu a především na ně nikterak neodkázal v textu žaloby ani replice. Předmětné žádosti o informace (ze dne 19. 6. 2017 a 24. 10. 2017) a s nimi související podání a rozhodnutí předložil poprvé až v řízení o kasační stížnosti, ačkoliv tento argument i dané listiny mohl předestřít již v žalobě (ta byla podána 7. 9. 2018); k této skutečnosti proto nelze v kasačním řízení přihlídnout dle § 109 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud sice reflektuje, že ohledně těchto žádostí o informace rozhodoval tentýž krajský soud (srov. jeho rozsudky ze dne 15. 5. 2019, č. j. 62 A 297/2017 – 98, či ze dne 15. 5. 2019, č. j. 62 A 298/2017 – 110). Krajskému soudu však nelze vyčítat, že bez jakékoli explicitní zmínky stěžovatele o předmětných žádostech o informace, příp. alespoň odkazu na jiná jím toho času vedená soudní řízení týkající se této problematiky, nezohlednil v projednávané věci jeho snahu o získání daných informací postupem dle zákona č. 106/1999 Sb., a to jen na základě své „znalosti z úřední činnosti“.

[26] Dále je ještě k námitce stěžovatele nutno posoudit, zda si měl, na základě výše citovaného (zcela obecného) žalobního tvrzení, srovnatelné případy vyhledávat sám krajský soud v rámci jiných, jemu dostupných, soudních rozhodnutí (např. na webu NSS). Nejvyšší správní soud předesílá, že důkazní břemeno v řízení o žalobě ve správním soudnictví leží zásadně na žalobci. V rozsudku ze dne 14. 2. 2014, č. j. 4 Ads 118/2013 – 33, se přitom zabýval otázkou, zdali lze na žalobce důkazní břemeno v plné míře přenést i v případě, kdy jeho námitka směřuje proti porušení zásady legitimního očekávání dle § 2 odst. 4 správního řádu. Vyslovil přitom, že v takových případech po něm nelze požadovat úplné unesení důkazního břemene ve smyslu doložení přesného obsahu rozhodnutí správních orgánů ve skutkově obdobných věcech (respektive stoprocentní doložení rozhodovací praxe), neboť k těm rozhodnutím nemá žalobce přístup. Dodal, že pro unesení důkazního břemena postačí, pokud v těchto případech žalobce „doloží, že správní orgán v rozhodné době v typově srovnatelných věcech (tj. ve věcech správních deliktů podle téhož ustanovení zákona) rozhodoval určitým způsobem, tj. zde ukládal pokuty v určité výši. V souladu s principem kontradiktornosti řízení lze v takových případech, kdy žalobce prokáže odlišné rozhodování stejného správního orgánu v typově srovnatelných věcech, požadovat od žalovaného, aby odlišnost rozhodování vysvětlil, tj. aby doložil odlišnost ve věcech, jichž se žalobce dovolává, případně doložil rozhodování ve věcech, které jsou podle jeho názoru více srovnatelné s řešeným případem, než rozhodovací praxe, které se žalobce dovolává.“ V rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 As 82/2019 – 49, Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „při posouzení rozhodování správního orgánu ve srovnatelných věcech se tedy v tomto případě nelze spokojit s pouhým mechanickým srovnáním věcí, v nichž byla uložena pokuta za správní delikt upravený v téže zákonném ustanovení. Pro posouzení přiměřenosti výše pokuty uložené v dané věci lze tedy za relevantní považovat pouze skutkově shodné anebo podobné případy, jak vyžaduje § 2 odst. 4 správního řádu. (...) stěžovatelka tedy krajskému soudu předložila tvrzení a označila důkazy, z nichž nebylo možno zjistit, byť třeba jen nepřímou, že by žalovaná při ukládání pokuty v jejím případě vybočila z běžné praxe svého správního rozhodování. (...) pouhé statistické údaje o celkovém počtu správních deliktů, při nichž došlo k porušení zákazu nekalého obchodního jednání, a výši za ně uložených pokut, nemá pro tuto věc vypovídající hodnotu. (...) Lze tedy jen soublasit se závěrem krajského soudu, že stěžovatelka neposkytla dostatečně určitá tvrzení a neunesla důkazní břemeno ve věci.“ Je tedy zjevné, že stěžovatel je tím, kdo měl prokázat (alespoň na určitém kvalifikovaném vzorku případů) odlišné rozhodování stavebního úřadu v typově skutečně srovnatelných věcech, nikoliv na doložení tohoto svého tvrzení v řízení před krajským soudem zcela rezignovat a posléze až v kasační stížnosti argumentovat tím, že si toto srovnání měl obstarat sám soud. Je zjevné, že stěžovatel se tento vzorek případů pokoušel zjistit dotazy podle zákona o svobodném přístupu k informacím, což obecně vzato lze považovat za vhodnou cestu.

[27] Pro posouzení přiměřenosti pokuty však výše uvedené hraje jen vedlejší roli. Podstatné je, že žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na výjimečnost řešeného případu doposud nevydal žádné rozhodnutí v obdobné věci; to stěžovatel nikterak nevyvrátil. Jinak řečeno, v řízení nevyšlo najevo, že by v rozhodovací praxi žalovaného či stavebního úřadu existoval případ natolik typově podobný stěžovatelovu, že by bylo důvodné se detailněji zabývat tím, zda ve stěžovatelově případě správní orgány nevybočily bez patřičných důvodů ze své obvyklé praxe při určení výše pokut. Krajský soud proto postupoval správně, pokud vyšel (v souladu s dispoziční zásadou) pouze z žalobního tvrzení stěžovatele, které bylo natolik obecné a nekonkrétní, že jeho námitku nebylo možno shledat důvodnou.

[28] Stěžovatel dále tvrdí, že správní orgány ani krajský soud se nevypořádaly s výší pokuty z hlediska závěrů Nejvyššího správního soudu vyslovených v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 – 133, které údajně zcela ignorovaly. V něm zdejší soud vyslovil, že „v rámci úvah o odpovídající intenzitě sankce by tedy měl správní orgán přiblížnout v nezbytném rozsahu také k osobním a majetkovým poměrům pachatele, a to v případech, kdy takový požadavek vyplývá ze zákona nebo, jak již bylo řečeno, z ústavního pořádku. (...) Správní orgán se tedy nebude muset při ukládání pokuty za jiné správní delikty, u nichž zákon neupravuje zvláštní kritérium v podobě osobních a majetkových poměrů pachatele, zabývat podrobným zjišťováním těchto poměrů tam, kde bude s ohledem na výši do úvahy přicházející pokuty a na základní poznatky o osobě pachatele, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení, zřejmé, že nebrozí existenční ohrožení pachatele či jeho podnikání. Naopak tam, kde si závažnost spáchaného deliktu či další relevantní okolnosti vyžadují v rámci rozmezí, které zákon pro daný delikt předpokládá, takovou intenzitu sankce, že nebude možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu pachatele bez dalšího vyloučit, bude nutné, aby se správní orgán zjišťováním osobních a majetkových poměrů pachatele důkladněji zabýval a přiblížil k nim do té míry, aby výsledná pokuta byla sice citelným zásahem do jeho majetkové sféry, nikoli však zásahem vzhledem ke svému účelu nepřiměřeným, který má likvidační účinky. (...) pravomoci správního orgánu ke zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení o jiném správním deliktu jsou do určité míry omezené (...) Je tudíž třeba na jedné straně vycházet z toho, že povinnost správního orgánu zjistit veškeré rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, jemuž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 správního řádu), se vztahuje i na zjišťování osobních a majetkových poměrů účastníka řízení, je-li to nezbytné pro stanovení výše pokuty za jiný správní delikt. Na straně druhé ovšem nelze opominout ani důkazní břemeno účastníka řízení, které i v řízení o jiném správním deliktu nese, pokud jde o prokázání jeho vlastních tvrzení (§ 52 správního řádu). Bude tedy záležet především na účastníku řízení, zda projeví svůj zájem na tom, aby uložená pokuta pro něj neměla likvidační důsledky, tím, že správnímu orgánu poskytne základní údaje o svých osobních a majetkových poměrech a tyto také věrohodným způsobem doloží či umožní správnímu orgánu, aby ověřil jejich pravdivost např. tím, že zbaní pro tento účel výše zmíněné orgány veřejné moci mlčenlivosti. Pokud tak účastník řízení neučiní a naopak odmítne poskytnout správnímu orgánu v tomto ohledu dostatečnou součinnost, bude správní orgán oprávněn vyjít pouze z údajů, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení a které si správní orgán může zjistit bez součinnosti s účastníkem řízení (vedle katastru nemovitostí např. z obchodního rejstříku, pokud jde o subjekty v něm zapsané, nebo z výpovědí svědků znalých osobních a majetkových poměrů účastníka řízení). Nepovede-li tento postup k přesnému výsledku, může si správní orgán takto učinit také jen základní představu o příjmech a majetku účastníka řízení, a to i na základě odhadu“. Nejvyšší správní soud nemůže této námitce přisvědčit, neboť není pravdou, že by při stanovení výše pokuty (posouzení jejího možného likvidačního charakteru) bylo zcela rezignováno na zohlednění majetkových poměrů obviněného z přestupku; zevrubnost jejich posouzení však odpovídá obecnosti stěžovatelových tvrzení.

[29] Stavební úřad v prvostupňovém správním rozhodnutí uvedl, že „stanovenou výší pokuty neshledal jako likvidační či nepřiměřenou majetkovým poměrům obviněného. Vzhledem k hodnotě původní části objektu G. X a rozsahu nově vybudovaných konstrukcí lze hodnotit finanční zájem obviněného jako nadprůměrné.“ Stěžovatel v odvolání toliko obecně namítal, že „správní orgán zcela pochybným způsobem uvedl její výši (sankce) a že odůvodnění výše uložené sankce je nepřezkoumatelné“; vůbec tedy netvrdil

pokračování

likvidační charakter jemu uložené pokuty. Proti nedostatečnému zohlednění jeho majetkových poměrů brojil poprvé až v žalobě; nutno přitom podotknout, že opět naprosto obecně, když pouze konstatoval, že „z obsahu spisu žalovaného je zřejmé, že odvolací správní orgán ani stavební úřad se těmito pravidly (týkajícími se povinnosti zkoumat možné riziko likvidačního působení pokuty na osobu přestupce) neřídily“. Žalovaný tedy na tuto námitku mohl reagovat až ve vyjádření k žalobě, v němž uvedl: „z úřední činnosti bylo stavebnímu úřadu známo, že žalobce je vlastníkem předmětné stavby G. č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř., ke kterému dále náleží zahrada na pozemku parc. č. X v k. ú. Ř. Pouhým nablédnutím do veřejné části Katastru nemovitostí lze pak zjistit, že je žalobce také vlastníkem nemovitosti na ulici B. N. č. p. X na pozemku parc. č. X v k. ú. K. P., kde je současně také vlastníkem zahrady na pozemku parc. č. X v k. ú. K. P.. Již tyto údaje vypovídají o finančním zázemí žalobce. Nadto je oběma správními orgány v dané věci z úřední činnosti známo, že žalobce ve své pracovní pozici má odpovědnost za několik výrobních závodů v Evropě pro nadnárodní společnost (tuto formulaci použil sám žalobce jako odvolatel v jiné věci před stavebním úřadem). Jistě je tedy také odpovídajícím způsobem finančně ohodnocen a úvaha stavebního úřadu o nadprůměrném finančním zázemí tak je na místě a nejde o spekulaci.“ Pokud stěžovatel (až v kasační stížnosti) k této problematice tvrdí, že vlastnictví určité nemovitosti ještě nezaručuje, že výše uložené pokuty pro něj nemůže být likvidační, Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčuje. Za situace, kdy stěžovatel je vlastníkem dvou nemovitostí (rodinných domů) s přílehlými zahradami v Brně, bylo s ohledem na aktuální (alespoň rámcově předvídatelnou) tržní hodnotu nemovitostí, při absenci jakéhokoli jeho tvrzení o případných finančních obtížích, naprosto přiměřeným a logickým úsudkem, že pro něj sankce ve výši 200 000 Kč nebude likvidační. Jestliže stěžovatel dále poukazuje na exekuce vedené proti jeho osobě (doloženo krajskému soudu v doplnění žaloby), Nejvyšší správní soud poukazuje na to, že jediné prokázané exekuční řízení (vedené Mgr. Ing. Josefem Cingrošem, soudním exekutorem pod sp. zn. 009 EX 1226/17) bylo vedeno pro vymožení nepeněžitého plnění – zdržení se stavebních prací a odstranění provedených nepovolených úprav právě na v tomto řízení posuzované nemovitosti; byla přitom vymáhána pohledávka oprávněného ve výši 0 Kč a náklady exekuce ve výši 3 880 Kč. Poukaz stěžovatele na toto exekuční řízení tedy nemůže ničeho změnit na jeho majetkových poměrech, resp. likvidačním charakteru jemu uložené sankce.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny stěžovatelem uplatněné kasační námitky, taktéž neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; proto zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., věty poslední. O věci přitom rozhodoval bez jednání za podmínek § 109 odst. 2 s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce neměl v tomto kasačním řízení úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost. Proto soud vyslovil, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému ji nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. března 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu